

Wychowywanie

Wzór dla mojego dziecka. Kto nim jest? Czy model wychowania bezstresowego jest właściwy? Patrząc na spadek kulturalnego zachowania, chęci nauki a zarazem chęci korzystania z pustych gier komputerowych, na co pozwalają niektórzy rodzice, istnieje raczej

pilna potrzeba odszukania Wzorca. Okazja jest. Wspominaliśmy św. Stanisława Kostkę. Wymagał od siebie, nawet jak inni od niego nie wymagali. Patron Dzieci i Młodzieży. **?Rodzice nie przyzwyczajali nas do przyjemności, postępowali z nami surowo. Zaprawiano nas do modlitwy i uczciwości?** ? tak opisywał atmosferę domu rodzinnego jego brat Paweł podczas beatyfikacji. Wspominał także o wyjątkowej wrażliwości Stasia ?Gdy przy stole rodzinnym siedzieliśmy razem i coś było powiedziane nieco za swobodnie, braciszek miał to we zwyczaju, jakby tracił przytomność?. W każdym razie nie pozostał pobożnym lalusiem. Przeciwnie, jego słynna piesza wędrówka z Wiednia do Rzymu dowiodła, że **bynajmniej nie jest mięczakiem, ale kimś, kto potrafi walczyć o swoje. A właściwie o to, co Boże.** Przemyślenia dla Rodzica: 1. Surowość wychowania ? innymi słowy bardzo jasne zasady. Wracasz o tej godzinie. Z tymi nie możesz się kolegować, a z tymi tak. Z komputera korzystasz tylko przez 30 min. i tylko w sobotę, ale dopiero, gdy posprzątasz pokój i wyczyścisz buty na niedzielę. Po posiłku zanim odejdziesz od stołu masz się pomodlić i powiedzieć Dziękuję Mamo, Tato. 2. Zaprawianie do uczciwości ? to oddać Bogu, co należy do Boga i rzetelnie przykładać się do nauki. Uczciwość ? to Uczcić Pan Jezusa przez Mszę św. szkolną i niedzielną, to poranna i wieczorna modlitwa. W przeciwnym razie, pod górę będzie Twemu dziecku z nauką, z dobrym zachowaniem, nie mówiąc o dojrzałych postawach w dorosłym życiu. 3. Wrażliwy i walczył o to, co Boże – bo szatan, jak

lew ryczący też walczy o duszę każdego z nas, uczy św. Paweł. Czy w Twoim domu panuje wrażliwość czy drażliwość na duchowe obowiązki? Czy Twoje dziecko w pokoju ma święty obraz lub krzyż na ścianie? Czy zachęcamy do modlitwy? Kiedy ostatnio jako Rodzic powiedziałaś: byłeś(aś) w tym miesiącu u spowiedzi świętej? Z pamięcią o zasadzie, iż dzieci i młodzież w każdym czasie, zamykają uszy na słowa a otwierają oczy na przykłady. Wróćmy do Wzorca. Kiedy miał 14 lat kształcił się w kolegium. Młodzi chłopcy ?z dobrych domów? niekoniecznie interesowali się nauką czy religią. Wiedeń był dla nich wymarzonym miejscem, gdzie można się było ?wyszumieć? bez kontroli rodziców. Koledzy więc nie szczędzili drwin Stasiowi, który nie wybierał ich towarzystwa a w wolnych chwilach się modlił. Wniosek: Czy pomagasz Twojemu dziecku tłumacząc, że trzeba pomodlić się przed sprawdzianem, kartkówką, i zanim zacznie się uczyć w domu to warto poprosić Ducha Świętego o pomoc i światło. Bo ów Święty miał niecałe 18 lat, a rzymianie zegnali go jak świętego. Taką zyskał opinię! choć o nią nie zabiegał. Pochowany w kościele św. Andrzeja na Kwirynale. Ks. Wojtyła podczas rzymskich studiów często się tam modlił. Papież mówił: ?Jego krótka droga życiowa była wielkim biegiem na przełaj, do celu życia, jakim jest świętość?. Taki może zaimponować współczesnej młodzieży odpowiedzialnością, rzetelnością i miłością do Pana Boga. Był sobą, wybrał Boga. Wiedział czego chce, wtedy, kiedy inni chcieli się tylko wyszumieć.

Ks. Mariusz

Dzieci Boże czy nie-dzieci

Słowa św. Jana, wyżej zamieszczone, pochodzące z drugiego czytania, objawiają nam prawdę o tym, że jesteśmy dziećmi Bożymi. Bóg jest naszym Ojcem, a my jesteśmy Jego dziećmi.

Jest naszym Ojcem, bo dał nam życie, kocha nas, codziennie o nas się troszczy, prowadzi nas przez życie, przebacza. O Bogu nigdy nie możemy powiedzieć, że jest nie-Ojcem. Tymczasem my często zachowujemy się jako nie-dzieci tego zawsze wiernego Ojca. Zachowujemy się jak najemnicy, słudzy, jak owce, nie zawsze jak Jego dzieci. Widać to najwyraźniej w przypowieści o synu marnotrawnym. A właściwie o dwóch synach tego samego ojca. Cały ich dramat życiowy wynikał stąd, że nie umieli docenić tego, że obaj są synami (dziećmi!) tego ojca. Zachowywali się bardziej jak słudzy. Najpierw gdzieś w odległej krainie, gdzie jeden musiał pasać świnie i posilać się ich pożywieniem. Nawet potem, gdy wrócił do domu ojca, też mówi: *uczynź mnie jednym z najemników*. A ojciec był szczęśliwy, że nareszcie do domu wrócił Jego syn, dziecko ukochane. Także drugi syn swym zachowaniem pokazuje, że bardziej jest sługą u Ojca, niż Jego synem, dzieckiem. Wielkim szczęściem Boga, naszego Ojca, jest to, gdy widzi w nas swoje dzieci, gdy naszym zachowaniem pokazujemy, że nade wszystko jesteśmy Jego umiłowanymi dziećmi. [prob.]

Jesteśmy dziećmi Bożymi

Każdy z nas jest obywatelem państwa (wielu nawet posiada dwa paszporty), każdy jest członkiem jakiegoś narodu, każdy jest członkiem jakiejś rodziny, jest przedstawicielem większego rodu. I można by jeszcze wyliczać wiele innych przynależności: do jakiejś partii, grupy zawodowej, klubu, stowarzyszenia, bractwa, koła, zespołu, itd. Każdy taki udział daje jakieś profity, zaszczyty, ale i zobowiązania. Nawet przy kasie sklepowej pytają nas, czy mamy kartę, czy zbieramy punkty. Niby idą za tym jakieś bonusy, ale i zobowiązanie, by kupować jak najczęściej właśnie w tym sklepie. Pominęliśmy jeszcze jeden rodzaj przynależności, ten, który wynika z przyjęcia

sakramentu chrztu świętego. Przez chrzest staliśmy się dziećmi Bożymi, czyli zostaliśmy włączeni do tej szczególnej Wspólnoty, którą jest Trójca Święta, zarazem zostaliśmy włączeni do tej wielkiej wspólnoty, którą jest Kościół. Czy to jest tylko jeszcze jeden rodzaj przynależności, wśród wielu pozostałych? Czy profity i zobowiązania wynikające z tej przynależności niczym się nie różnią od tych, które nam proponuje miła, zmęczona pani przy kasie sklepowej? W dzisiejsze Święto Chrztu Pańskiego warto znowu pomyśleć nad tym, jakie nadzieje wiążemy z naszą przynależnością do wielkiej rodziny dzieci Bożych i do Kościoła.

Modlitwa rodziców za dzieci na rozpoczęcie nowego roku szkolnego

Boże w Trójcy jedyny, z woli i łaski swojej powierzyłeś nam dzieci, które do Ciebie należą. Prosimy za nie, abyś miał je w swej opiece. Boże, Ojczy, strzeż życia naszych dzieci, zachowaj je w zdrowiu, broń od złych przygód, aby bezpiecznie mogły rósć na Twoja chwałę i naszą radość. Synu Boży, Jezu Chryste, strzeż wiary naszych dzieci, daj łaskę, aby były wierne Tobie i nie dozwoł, aby w życiu zbłądziły. Duchu Święty Boże, udziel dzieciom naszym światła w obowiązkach i pokaż, jak mają służyć Bogu i bliźnim. Daj im moc, aby pokonywały pokusy i trudności. Boże, wspieraj nas, rodziców, abyśmy słowem trafiali do serc dzieci, a słowo swoje popierali dobrym przykładem życia. Pomóż nam czuwać nad dziećmi i szukać ich dobra. Wzbudź i podtrzymuj w nas ducha wiary i spraw, niech razem z dziećmi naszymi oglądamy kiedyś Ciebie, Boga Trójjedynego. Amen.

Twierdza Rodzina

Istnieje piękne opowiadanie o oblężonej twierdzy, która broniła się przed wojskami cesarskimi. Nie mogąc zdobyć twierdzy siłą, cesarz postanowił zdobyć ją głodem. Gdy coraz bardziej w twierdzy kurczyły się zapasy żywności, jej obrońcy zaczęli negocjować z najeźdźcą warunki poddania. Wysłany do twierdzy cesarski poseł oznajmił, że kobiety, starcy i dzieci będą mogli bezpiecznie opuścić twierdzę. Po dalszych rozmowach z obrońcami cesarz zgodził się również na to, że kobiety mogą wynieść ze sobą z twierdzy najcenniejsze dla siebie rzeczy. Trudno sobie wyobrazić zdumienie cesarza i jego wojsk, kiedy na plecach kobiet opuszczających twierdzę zobaczyli ich mężów. Każda z niewiast niosła na swoich plecach to co miała najcenniejszego, swego męża. Cesarz zbudowany odwagą i poświęceniem kobiet dotrzymał słowa i pozwolił im spokojnie odejść. Ta stara historia, zawiera ważne prawdy. Najcenniejszą wartością i skarbem dla każdej żony jest jej mąż. Najcenniejszą wartością i skarbem dla każdego męża jest jego żona. Najcenniejszym skarbem dla małżonków są ich dzieci. Najcenniejszym skarbem i wartością dla dzieci są ich rodzice. I dalej, najcenniejszą wartością i skarbem dla narodu jest każda rodzina. Kochająca się rodzina to najsilniejsza twierdza.

Wszystkim Rodzinom naszej Parafii,
Rodzicom i ich dzieciom,
życzymy wiele, wiele łask Bożych.

Niech Święta Rodzina z Nazaretu
będzie Wam wzorem i umocnieniem.

Jesteście największym bogactwem
i radością naszej wspólnoty.

ks. Proboszcz